

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

JONSTRUPBOGEN

48DE BIND

1 9 7 1

REDIGERET AF BØRGE HJERMOV

KØBENHAVN

JONSTRUPSAMFUNDETS FORLAG · ASGER BANG
STADAGERVEJ 44 · 2730 HERLEV

1971

INDHOLDSFORTEGNELSE

	Side
Vilhelm Hellested: Halvseklet randt	3
Jonstrupsamfundets styrelse	7
Uddrag af Anton Nielsen: »Seminarieliv i Fyrrerne«	8
Stævne på Jonstrup	14
Reglement for Blaagaard (senere Jonstrup) seminarium 1792	15
Per Mogens Hansen: Juletale på Jonstrup 1970	20
Restoplag af »Jonstrupbogen«	23
Den nye læreruddannelseslov	24
Frede Enkegård: Sang/musik under 1966-loven	25
Ny lærerrepræsentant	27
Lærerpersonalet på Jonstrup 1891 og 1971	33
Årets gang på Jonstrup	35
Vilhelm Hellested: Arbejdets hverdag — arbejdets fest ..	39
Nye lærere	37
Dimittender 1970	41
Regnskab	43

» HALVSEKLET RANDT «

Jonstrupsamfundet fylder halvtreds i sommer

En reformator sagde engang i en vigtig sag: »Jeg vil plante et træ;« en usurpator: »Jeg vil bevare!«

De samme tanker, som fandt udtryk i disse ord af Luther fra Wittenberg og Vilhelm af Oranien, har nok også været Stig Bredstrups, det gamle Jonstrups elskelige »Fatters«. Og det, da han i august 1921 havde held med at skabe vor sammenslutning JONSTRUPSAMFUNDET, hvis 50-årige beståen vi nu håber at fejre en solmild dag i september.

Bestemmelsen om stiftelsen af »Samfundet« var egentlig taget allerede en sommerdag to år tidligere – tilmed af en tohundredtallig skare – og på det ypperste sted for enhver jonstrupper af den gamle skole, nemlig skråningerne ned imod »Afrödites øje« – *Skovtemplet*, som Rudolf Bruhn så skønt benævnte søen i sin ungdomsskildring af »den gamle borg«.

Det unge »træ«, der – billedligt – blev sat i jorden hin 2. august, har beholdt sin grokraft gennem et halvt århundrede og hvælver nu sin krone ud over det ganske Danmark. Men ved hjælp af vor forening er det netop også lykkedes at *bevare*, bevare mangt og meget, som sandsynligvis ellers var smuldret hen eller gået sørgeligt i glemme.

Og nu, hvor vi skriver 1971, er der altså forløbet 50 år siden da! – Det helt store *medlemstal* har vi vel aldrig haft. Oftest har det bevæget sig omkring 300–400, men der har altid været en fast kerne, som trofast støttede foreningen, og de senere åringers anselige hold af nye lærere har glædeligvis sat tallet betydeligt i vejret, så det for tiden tangerer 500.

Som de først nævnte i den allerældste og årsinddelte medlemsliste ses *to dimittender fra 1863*: vor folkeyndede forfatter Zacharias Nielsen og Carl Henrichsen, den store igangsætter og førerskikkelse for de stevnske lærere i hele 42 år. Vel nok et par navne, det var værd at starte med! –

Kvintessensen af vor lovs formålsparagraf er vendingen »*at samle jonstrupperne om fælles MINDER og INTERESSER*«, og disse to ord står jo på en glimrende måde for henholdsvis *fortid* og *nutid*.

Når de afsluttede regnskaber for de tilbagelagte 50 år gennemgående udviser en ret beskeden kassebeholdning – med 91 kr. som minimum, ja, så er det nok indlysende, at de vekslende bestyrelser – med en sådan kapitalreserve som rygstød for årsarbejdet – næsten aldrig har turdet vove sig ud i nye og økonomisk usikre eksperimenter, skønt lysten og ideerne sikkert ikke så sjældent har foreligget. De tidligste årskontingenter på 1 eller 2 kr. ville f. eks. heller ikke have åbnet megen mulighed for videre handletrang.

»Kongerækken« i vort »overmåde indskrænkede monarki« er kun kort: ikke mere end 5 *formænd* på de 50 år, men med ulige lange »regeringsperioder«: Bredstrup (21–37), Hegelund (37–46), Gehl (46–56), Bang (56–65) og Hellested (fra 65).

Jonstrupbogens hidtidige *redaktører* udgør 4 i tallet: R. C. Mortensen (23–42), Jørgen Hegelund (43–44), Viktor Pedersen (45–64) og Børge Hjermov (siden 65).

3 *kasserere* har gennem de 5 tiår haft det ingenlunde lette hverv at sidde på den tiest slunkne og aldrig smækfede penge-kasse. Det er Frigast Hansen (21–32), Wilh. Thomsen (33–68) og i øjeblikket Asger Bang. – 5! 4! 3! Det lyder ligefrem som et lille brudstykke af en astronautisk nedtælling!

Siden »Samfundet« så dagens lys, har 58 forskellige haft sæde i *bestyrelsen*, deriblandt 4 unge damer. For fleres vedkommende gælder det, at de har begyndt som elevernes talsmand og så senere er »gået igen« i styrelsen.

Inden for foreningen har der været folk, som ydede en så betydelig indsats, at man har givet dem den smukke påskøn-nelse, der ligger i at blive udnævnt til *æresmedlem*. De pågæl-dende anføres her – uden kommentarer: J. P. Jørgensen, R. C. Mortensen, Sigurður Jónsson, Rudolph Benzon, J. F. Johansen, Olaf Kejser, Valdemar Mortensen, Jørgen Hegelund, Ernst Gehl, Aage Morville, Otto Lindberg og Viktor Pedersen. De tre sidste færdes som bekendt stadig iblandt os.

Vedtægternes fastslåen af, at der altid i bestyrelsen skal sidde såvel en repræsentant for seminariets lærere som for de nuvæ-rende elever, skulle jo give en garanti for, at man bestandig har haft en levende kontakt med »Dagens Jonstrup«, en føling med det, der rørte sig hos »det unge mandskab«.

Det er næppe for meget sagt, at de tre støttepiller for »Sam-fundet«s eksistens indtil dato har været: *årbogen*, *årsmødet* og – »Øjet«.

JONSTRUPBOGEN er nu udsendt 48 gange, og man forstår, at disse bind – med et samlet sidetal på over halvtredje tusind! – igennem årene har været et uvurderligt bindeled mellem jon-strupperne af alle aldre – og mellem dem og deres seminarium. I hæfternes mange vægtige skildringer af varierede emner toner hele jonstruppertilværelsen frem lige fra 1791; men desuden byder de os et dejligt, kildefrisk væld af kulturhisto-riske småtræk.

Vedrørende redigeringen af årbøgerne bør det siges, at R. C. Mortensen i de første bind anlagde en udpræget *jonstrup-histo-risk linie*, der naturligvis også er blevet fulgt af de følgende redaktører, men dog således, at indholdet for en stor del aktua-liseredes.

Nægtes skal det ikke, at de typografisk og materialemæssigt tiltalende Jonstrupbøger altid har slugt en god stump af årets kontingentindbetaling.

Det er for resten svært at afholde sig fra at anskue den valutariske beliggenhed af et af de større stævner i »de gode gamle dage«. Man lokkede ved den lejlighed med en så righoldig materiel islæt som eftermiddagskaffe, middag med: steg og dessert, øl og madeira, samt ydermere aftenpunch – og alt dette for den fabelagtige pris af 5 kroner. – –

ÅRSMØDET kan vanskeligt overvurderes, skønt det ingenlunde er blevet en hvert år tilbagevendende begivenhed. Ikke blot en besættelse, men også andre forhold har lagt sig hindrende i vejen for ellers berammede stævner. Efter det halve århundredes forløb er deres summa summarum derfor kun 17. – –

Nylig har man – naturligvis negativt – defineret FN som »et sted, hvor man *snakker*«. Om Jonstrupsamfundets møder kunne udmærket bruges den samme definition, men blot i rosende betydning, nemlig med henblik på den værdi, der ligger i, at »gamle borgere« træffer hinanden igen, opfrisker svundne dages minder og fornyer et afbleget kammeratskab.

Og så den tredje støtte: »ØJET«! Tidligere jonstrupperes alfa og omega! Et fast programpunkt ved så godt som samtlige stævner indtil nu! For ingen steder taler mindets stemme stærkere og inderligere til de ældre jonstrupske generationer end herude ved stenen og den stille sø – mellem de stoute stammer!

De yngre lærerkuld med deres uddannelse i Lyngbyområdet har imidlertid vanskeligt ved at føle »Øje«turen som en art pilgrimsfærd, og det må tages »ad notam«.

Adskillige ting fra andre felter af Jonstrupsamfundets virke gennem de 5 decennier burde troligt nok være berørt; men man må trøste sig med en passus i det sekelgamle ordensregulativ for datidens »kollegianere«: »Det ville være umuligt at opregne alle enkeltheder«. – –

I de tilbagelagte 50 år har vort jubilerende »Samfund« oplevet det store skifte fra det *gamle* Jonstrup til det *nye*. Institutionen har måttet begive sig fra den aldrende »fabrik« i sin landlige idyl ved Søndersø via Lundtoftes provinsielle skole-

lokaliteter til det universitetssynende kæmpekompleks på Fortunsletten.

Og de kundskabssøgende er ikke længere kostskoleprægede *seminarister* med initialerne for »Jonstrup Kongelige Skolelærer-Seminarium« i det kønne »sølvkors« på den hvide hue – eller *seminariner*, som understregede deres kvindelige egenart ved et baretlignende hoveddække med dinglekvast. De bliver ikke engang betegnet med det nyere: *seminarieelever* eller *lærerelever*; i dag er de *lærerstuderende*. Vi må se i øjnene, at »Familien Jonstrup«, som den tog sig ud for nogen årtier tilbage, er fuldstændig ude af billedet.

På trods af disse og mangfoldige andre – ligefrem revolutionerende – forandringer i studielivet og læreårene på Jonstrup af i dag vil vi – optimistisk – have lov at tro, at der stadig bliver noget, der i de kommende år kan binde nye jonstrupper sammen, således at de både føler trang til og vilje til at fortsætte vor forening, som forhåbentlig endnu mange mener har sin mission.

»Slutter kreds og står fast!«

Og som *finis!* Fristes vi ikke til at hylde vor femtiårs fødselar med et ganske lille festfyrværkeri – bare i tankerne altså? Nemlig opsendelsen af en ønskebåret, *rigtig* gammeldags jonstrupsk »raket!«

Vilh. Hellested.

JONSTRUPSAMFUNDETS STYRELSE

Førstelærer Vilh. Hellested, Hellested, 4652 Hårlev, formand, seminarielektor Frede Enkegård, Jonstrup, 2800 Lyngby, næstformand, lærer Asger Bang, Stadagervej 44, 2730 Herlev, kasserer, overlærer Wilh. Thomsen, Ordruphøjvej 24, 2920 Charlottenlund, lærerinde, fru Gerda Winkler-Carlsen, 4262 Guldborg, H. J. Mortensen, Nørregårdsvej 5, Allerslev, 4320 Lejre. De lærerstuderendes repræsentant er Poul Erik Korneliussen.

Årbogens redaktør: Seminarielektor Børge Hjermmov, Søndervej 70 B, 2830, Virum, modtager gerne bidrag og forslag til »Jonstrupbogen«.

UDDRAG AF ANTON NIELSEN: »SEMINARIELIV I FYRRERNE« (o: 1840'erne)

Vi havde Examen en Gang om Aaret. Denne Prøve var vi ikke bange for, da vi antog, at den ikke havde nogen Indflydelse paa vor Dimissionskarakter. Der var heller ingen Censorer tilstede. Den eneste Virkning, som denne Examen kunde have, var, at vi kunde blive flyttede op eller ned i Klassen. Ja, det kunde da ogsaa ske, at en, som havde bestaaet ualmindelig daarligt, kunde blive nægtet Oprykning i en højere Klasse og derved blive sat et Aar tilbage. Men det skete kun med en eneste i min Tid.

Ved den første af disse Examinere var Lærer Christensen noget haard imod mig. Jeg havde vel nok forskyldt det ved en eller anden Skjødesløshed i hans Timer. Først skulde jeg prøves i Boglæsning, og Læreren havde slaaet denne Salme op til mig:

»Min Gud, hvorledes skal det gå
naar Regnskabstimen kommer!
Hvorledes skal jeg da bestaa
for dig, min Herre, Dommer!«

»Ja, nu er Regnskabstimen kommet. Hvorledes vil det saa gaa Dem?« spurgte han.

»Det ved jeg ikke, men det faar vi snart at se,« svarede jeg, uforknytt. Da det ikke lykkedes ham at gjøre mig bange, rev han sig i Skjægget og mumlede noget om »utidig Frækhed – ved saadan en Lejlighed.«

Han gav mig nu de vanskeligste Spørgsmaal, han kunde finde i sine Fag, og jeg slap daarligt fra de fleste. Men det maa formodentlig have gaaet mig bedre hos de andre Lærere, thi Resultatet af Examen blev, at jeg rykkede et Par Pladser op.

Kort før Examen saa jeg en af anden Klasse sidde med en skreven Bog, der ikke var større i Format end $\frac{1}{4}$ af et Kortblad. I sin Skuffe havde han endnu flere af den Slags Smaaabøger.

»Hvad er dog det for Bøger?« spurgte jeg.

»Det er Snydeapparater.«

»Hvad bruger du dem til?«

»Saadan nogle har vi sgu allesammen, saa nær som I Plebser. Men I faar dem nok ogsaa. Se, her skriver vi Formler og Regler og saadan noget Skidt, som ikke er til at huske. Og naar vi saa skal have »Skriftlig« i Arithmetik eller Geometri, saa har vi disse Bøger under Opslaget af vor Frakke eller i Vestelommen. Men vi maa sørge for, at vi ikke gjør det alt for aabenlyst. Skjønt gamle Rasmus, han melder os sgu ikke; han tager bare Snydeapparaterne fra os, naar han ser dem.«

Jeg burde jo være blevet meget forarget og oprørt over denne Maade at snyde Lærerne paa, men sandt at sige fandt jeg det at være ypperlig Spas og en god Hjælp i Trang. Ved næste Examen snød jeg selv: Der var nemlig et Par Formler, som jeg aldrig kunde huske, dem havde jeg skrevet op paa Neglene af min venstre Haand, da jeg skulde op til Vægtavlen; for Snydeapparaterne kunde vi kun bruge, naar vi sad ved vore Borde. Jeg kom altsaa op til Tavlen og fik ganske rigtig en Opgave, en Formel jeg ikke kunde huske. Jeg troer det var det kubiske Indhold af en Figur. Da jeg havde faaet Opgaven og tegnet Figuren, siger Læreren: »Saa, nu var det Formlen.«

Jeg tog mig til Hovedet med den venstre Haand, ligesom for at samle mine Tanker, men med det samme saa jeg Formlen paa Tommelfingeren og skrev den op paa Tavlen: »Det var sgu meget rigtig, Nielsen! Nu kan De sagtens regne den ud,« sagde gamle Rasmus.

Det gjorde jeg og fik mg, men havde fortjent mdl. Jeg havde ikke Spor af Samvittighedsnag over dette Snyderi, men fortalte det stolt til mine Kammerater. For at blive færdig med dette Snydekapitel, vil jeg med det samme fortælle om det sidste og værste Snyderi, jeg bedrev: jeg kan heller ikke mindes, jeg begik flere.

Det var ved min Dimissionsexamen ved dens skriftlige del. Da var det blevet os kundgjort, at dersom vi skulde et Ærinde paa Naturens Vegne, da skulde vi melde det til den Lærer, der havde Opsigt, og da maatte vi ikke gaa ned i Gaarden, men vi skulde op paa et Loftskammer, hvor der var de fornødne Indretninger.

En Opsynsmand skulde have den ubehagelige Post at holde Vagt i selve Kammeret, for at vi ikke skulde bruge dette Ophold til at snyde. Opsynsmand Boberg, som ikke selv skulde til Examen, havde Vagt. Samme Boberg havde underhaanden sagt til os alle, at dersom vi paa ingen Maade kunde løse vor Opgave, da skulde vi gjøre os et Ærinde op til ham, saa skulde han nok hjælpe os. Han havde en Geometri og en Arithmetik deroppe, dersom det var i disse Fag det kneb; i det andre Fag skulde han give os den bedste Hjælp, han kunde. Det var en rigtig Opsynsmand til at passe paa os! Men saavidt jeg kunde forstaa, var det en gammel Tradition paa Seminariet, at det skulde gaa saadan til.

Da vi nu til den skriftlige Prøve i Arithmetik havde faaet vore Opgaver, saa jeg til min Skræk, at jeg forstod ikke et Ord af min, og at det var aldeles umuligt for mig at løse den. Ved lignende Lejligheder, naar det var mindre Ting vi var i Uvished om, da skrev vi smaa Sedler med Adresse til en, der kunde hjælpe os. Hvis det ikke var vor Sidemand, der skulde have Sedlen, saa blev den nøjagtigt besørget frem og tilbage. Det var almindeligt, naar vi skrev Stile *ex tempore*, at se Sedler i Omløb med saadan Paaskrift: »Send mig en Disposition!« eller: »Hvilket Aar døde Gorm den Gamle?« Disse Sedler maatte besørges, naar Læreren, som gik frem og tilbage, vendte Ryggen til. Jeg havde besørget og besvaret flere af disse Sedler, men hidtil havde jeg ikke trængt til Hjælp. Nu kneb det for mig selv, og min Opgave var for stor og svær til at kunne løses paa en Seddel. Da jeg forgjæves havde brudt mit Hovede med min Opgave, indsaa jeg, at der var ikke andet Raad for mig, end at jeg maatte paa Loftet. Jeg bad da Læreren om Tilladelse til at gaa paa Retiraden. Nu sprang jeg op ad Trappen til Boberg og fortalte ham min Nød. Da han havde set Opgaven, ledte han den op i Lærebogen og rev de to Blade ud, hvorpaa den fandtes. Jeg var jo meget taknemlig og vilde løbe strax igjen.

»Holdt, Anton! Sagde du, at du skulde paa Retiraden?«

»Ja.«

»Saa, maa du, min Sandten, ikke løbe lige strax igjen, men du maa blive her en passende Tid. Du kan nok tænke, vi maa være forsigtige. – Naar du nu bruger de Blade, saa maa du naturlig-

vis sætte andre Bogstaver ved Figureerne, end de, der staar i Bogen, og du maa jo ogsaa omskrive Sproget noget.«

»Ja, det ved jeg nok.«

Jeg kom nu tilbage i Klassen og følte, at jeg var reddet.

Men jeg havde forresten nok at bestille i de to Timer, vi havde til Arbejdet. Jeg maatte med Blyant sætte andre Bogstaver i de udrevne Blade, først paa Figureerne og siden i Forklaringen. Denne sidste maatte saa omformes, og det var ikke nogen let Sag for mig, som ikke forstod et Muk af, hvad der stod. Og alt dette skulde gøres, mens Læreren vendte Ryggen til. Men da jeg endelig havde faaet sat en Kladde op paa et Stykke Papir, puttede jeg de trykte Blade i Lommen og kunde nu ganske rolig renskrive Opgaven.

Jeg var ikke den eneste, der maatte besøge Loftet den Dag, men en Del kunde jo hjælpe sig med de sædvanlige Snydeapparater. Hvis vore Lommer og Skuffer var blevne eftersete, inden vi forlod Klassen, vilde der være kommet underlige Ting for Dagen. Men jeg tør nok sige, at den største Del af vor Klasse løste deres Opgave uden Snyderi. De havde vel saa været heldigere end jeg derved, at de havde faaet Opgaver, som de kunde magte. Men der var ikke en eneste iblandt os, uden at han havde et svagt Punkt, om hvilket han maatte sige: Faar jeg det, saa er jeg færdig. Men hos os betød det jo: færdig til at gaa paa Loftet.

Da jeg var sluppet fra dette Arbejde, var jeg jo nok glad, men min Glæde var dog noget blandet, thi jeg kunde ikke lade være at skamme mig over, hvad der var sket. Men jeg synes jeg var nødt til at bruge denne uhæderlige Udvej. Der kunde jo senere hen støde andre Uheld til, saa at jeg maaske slet ikke blev dimitteret. — — —

Jeg maa vel have overværet Dimissionsexamen to Gange, inden jeg selv skulde op til denne Prøve. Men jeg husker bedst min egen Examen, det er kun lidt, jeg kan mindes af de andre.

Endelig kom da den store Dag. Mit Hjærte bankede noget stærkt, da jeg tog mine nye Klæder paa første Gang for at bruge dem og derefter, da jeg saa den ene Vogn efter den anden rulle ind i Gaarden. Der kom Biskop Mynster og Minister Monrad, der kom hele Seminariets Direktion, der kom alle de Præ-

ster, som skulde være Censorer, og en hel Mængde andre fremmede, som vilde overvære Examen. Vi, der skulde op, gik urolige omkring fra den ene Stue til den anden, ingen af os havde Ro til at sidde ned, ikke en Gang til at ryge Tobak. Da vi skulde frem efter den alfabetiske Orden af vore Familienavne, priste vi dem lykkelige, hvis Navne begyndte med de første Bogstaver; jeg, som havde N, var langt nede i Rækken. Da jeg endelig naaede at komme til et Katheder, var der ikke Spor af Frygt hos mig. Jeg var ligesaa rolig som nu, da jeg skriver dette. I Religion, Pædagogik, Historie og Naturlære klarede jeg meget godt for mig. Med Musik og Regning gik det værre. Jeg fik en Hovedregningsopgave, som jeg ikke begreb noget af, men Læreren, »gamle Rasmus«, var god imod mig; jeg var heller ikke bange, men konfus.

»Se nu, Nielsen! Hvad skal vi nu tage først?« spurgte han.

Jeg nævnte et Led i Opgaven.

»Det kan De godt, men skal vi ikke hellere tage det saadan?«

Jeg regnede det ud, stadig under Lærerens Hjælp. Hver Gang jeg havde naaet et Mellemfacit, sagde han:

»Det var godt. Husk nu paa det.«

Men da jeg var færdig og skulde tælle sammen, havde jeg glemt alle Faciterne uden det sidste. Læreren mærkede det strax, men sagde:

»Nu lægger vi sammen. Først har vi det,« saa nævnte han det første og det andet Facit. »Ikke sandt.«

Jeg var ikke i Stand til at benægte det. Saa kom han paa samme Maade med to andre Faciter, og jeg havde kun at lægge sammen.

»Det var jo meget godt,« sagde de to halvsovende Præster, der var Censorer. Heldigvis var der kun faa Tilhørere og ingen af de høje Herrer. Violinspil skulde ogsaa prøves der. Mit Nummer lød paa en let Korral, som jeg spillede taalelig rent.

Den næste Dag skulde jeg spille Orgel. Der havde vi til Censor den musikalske Præst med den store Mave, Ibsen fra Lyngby. Da jeg var midt i Korralen: »Saa er vor Høst tilende,« kom jeg til at røre ved en fejl Tangent, som gav en slem Mislyd. »Uh!« sagde Præsten og jamrede sig, ligesom han havde faaet en Kniv i livet. Nu vidste jeg nok, at jeg ikke fik mg for Orgelspil, men

spillede videre, uforknýt. Denne Karakter havde heller ingen Indflydelse paa Hovedkarakteren.

Samme Dag, henad Aften, skulde jeg have praktisk Skolegjærning i Seminariets Skole. Jeg skulde katekisere. Der var kun faa Tilhørere og slet ingen af de store Herrer. Naa, jeg priste mig lykkelig og begyndte med frit Mod. Børnene, som kunde godt lide mig, saa mildt til mig og svarede rask. Pludselig gaar Skoledøren op og ind kommer alle de høje Herrer med Ministeren i Spidsen. Det gav et Kip i mig; men jeg var strax tapper igjen; jeg passede mit og saa slet ikke til dem. Men jeg var dog glad, da Læreren sagde, det var nok.

Nu var enhver Frygt og Tvivl angaaende min Examen forsvundet. Jeg var aldeles sikker paa, at jeg vilde faa en taalelig »anden Karakter« nemlig *Duelig*. Og da min Fader ikke havde bedre Karakter, kunde han jo ikke bebrejde mig.

Næste Formiddag skulde Karaktererne højtidelig forkyndes. Den store Skolestue var ryddet for Borde og Bænke, og der fandtes ingen andre Møbler end Kathedret. Salen saa meget nøgen ud med sine kalkede Vægge uden mindste Prydelse, men da den efterhånden blev befolket, saa den tilsidst hel højtidelig ud. Paa Kathedret tronede Forstanderen. Paa den højre Side stillede sig nu op: Minister Monrad i sort Kjole uden Spor af Dekorationer, Biskop Mynster, vistnok i Præstekjole, han havde dygtigt med Ordenstegn, derefter Konferentsraad Hansen, ogsaa dekoreret, en Departementschef og flere, som jeg ikke kan huske. Paa den venstre Side stod vore egne Lærere alle i sort Kjole, desuden adskillige fremmede Personer; det var nok især Folk, der havde Sønner iblandt Dimittenderne. Jeg var glad over, at min Fader ikke havde overværet Examen.

I Baggrunden af Salen stod alle Seminaristerne og forrest af dem vi, der skulde dimitteres. Det saa altsaa stort og højtideligt ud, og vor Stemning svarede dertil.

Professoren begyndte nu en Tale, hvilken vi som sædvanlig fandt for lang, og derefter begyndte han Oplæsningen af Hovedkaraktererne. Vi lyttede med stor Spænding, og hver længtes efter sit Navn. Endelig sagde han: Anton Lavrits Nielsen, *Meget duelig*. Jeg gjorde et Hop i Vejret og troede næppe, jeg havde hørt rigtig. Da han var færdig med Oplæsningen, fortsatte han

Talen, men under denne kom adskillige af mine Kammerater hen til mig, tog mig i Haanden og ønskede mig til Lykke. »Sagde han ogsaa *Meget duelig?*« spurgte jeg den første. Ja, du kan være vis paa det, lille Anton,« var Svaret.

Det Øjeblik var vistnok det gladeste, jeg endnu havde oplevet, thi denne Lykke var jo baade uventet og ufortjent. Jeg stod med Taarer i Øjnene og glemte rent, at det kunde jeg ikke være bekendt. Den sidste Del af Professorens Tale var smukkere og varmere end vi nogensinde havde hørt den, men han havde nu ikke den Gave, at kunde naa til vore Hjærter.

STÆVNE PÅ JONSTRUP

Den ^{8.}~~10.~~ september 1973 holder Jonstrupsamfundet stævne på seminariet med følgende foreløbige program:

Kl. 14.00: Kaffebord.

Generalforsamling.

Kl. 15.30: Udflugt til »Øjet«. - *Besøg i mindestuen.*

Kl. 18.00: Smørrebrød.

Kl. 20.00: Underholdning.

Kl. 21.00: Kaffe.

Dagsorden for generalforsamlingen 1971:

1. Formandens beretning.
2. Redaktørens beretning.
3. Kassereren fremlægger regnskab.
4. Valg.
5. Eventuelt.

Indmeldelse til stævnet sker ved indsendelse af kr. 25,00 til kassereren, lærer Asger Bang, Stadagervej 44, 2730 Herlev (giro 1457), senest 4. september. De 25 kr. dækker 2 gange kaffebord og smørrebrødsbordet. Alle jonstrupperne er velkomne. Seminariets adresse er Trongårdsvej 44, 2800 Lyngby. Rutebil fra Lyngby og Klampenborg hvert 20. minut.

Endeligt program vil blive udsendt senere.

REGLEMENT FOR BLAAGAARD (SENERE JONSTRUP) SEMINARIUM 1792

hvorefter samtlige Seminarister, som undervises og ere optagne udi det paa Blaagaard anlagte Skolelærer-Seminarium (senere Jonstrup) have at rette sig:

1.

Samtlige Seminarister og enhver især bør imod deres Lærere vise den tilbørlige Agtelse og uden Genstridighed følge deres Befalinger og Anordninger, da disse, som deres nærmeste Foresatte paa Seminariet, ogsaa have Opsyn med deres hele Forhold, saavel i Læretimerne, som den øvrige Tid, og da deres tilkommende Befordring vil beroe paa det Vidnesbyrd, deres Lærere, efter bedste Overbevisning, kunde give dem.

2.

De maa villig rette sig efter de Formaninger, de faar af dem, blandt deres Med-Seminarister, som Lærerne have udvalgt til at være Tilsynsmænd over de Øvrige. Men skulde de troe, at disse ikke handlede ret, saa maae de med Beskedenhed henvende sig til Lærerne selv.

3.

Seminaristernes indbyrdes Omgang bør stadigen være venlig og kjerlig, og den ene maae foregaae den anden med et godt Exempel. I Tilfælde af indbildt eller virkelig Fornærmelse maa de søge at forlige sig med de udvalgte Tilsynsmænds Mellemling. Men kan Sagen ikke paa denne Maade afgøres, saa henvende de sig til en af Lærerne, som da vil sørge for, at enhver vederfares Ret.

4.

I deres Adfærd mod Fremmede enten paa Seminariet eller

andetstæds maae Seminaristerne med deres Artighed og gode Sæder viise, at de ere bestemte til at danne Ungdommen, og tjene dem til Mønster ogsaa i Henseende til den udvortes Opførsel.

5.

Naar Læretimerne begynder, som er frae Morgen Klokken 8, maa enhver Seminarist være paa Plads, reenlig og ordentlig paaklædt, og have sine Bøger, og hvad han ellers bruger i denne Time, for sig.

6.

I Læretimerne viser enhver den tilbørlige Opmærksomhed, svarer med Overlæg og Beskedenhed, naar han tilspørges, og vogter sig nøje for alt, hvad der kan forstyrre Undervisningen.

7.

Til de forestaaende Lektioner forbereder enhver sig, saa meget muligt er. Saa igjentage de ogsaa i Frietimerne, hvad de har hørt af deres Lærere, enten hver for sig eller med hverandre indbyrdes, dog saaledes, at den ene ikke hindrer den anden i sit Arbejde.

8.

Med deres Klæder og Linned bør de holde al god Orden, og naar deres Linned behøver at vaskes, maa de strax aflevere det til Vaskerinden, paa det at de altid kunne være reenlige.

9.

Naar der ringes med Spiseklokken, skulle alle Seminaristerne ordentlig og roelig forføje sig hen til Spisestuen.

10.

Skulde nogen finde Aarsag til at klage over Mad og Drikke, maa han ikke paa en uhøflig Maade sige noget derom til Spisemesteren, eller sine Med-Seminarister, men med Beskedenhed melde det til Læreren.

11.

Ved Bordlæsning, saavel som ved Bønnen og Sangen om Morgen og Aftenen, maae Seminaristerne vise den største Ærbødhed og Andagt, og heri, saavel som i alle andre Ting, efterkomme deres Læreres Formaninger og Anviisninger.

12.

Saa vel naar de spise, som til andre Tider, er det dem tilladt at møere sig med munter og uskyldig Samtale, men de maa vel vogte sig for, i Ord, Gebærder, eller Handlinger, at overtræde Velanstændigheds Love.

13.

Man ønsker, at Seminaristerne ville, saa meget muligt afholde sig fra at røge Tobak, da det i sin Tid, udi det dem meddelende Vidnesbyrd, til deres Fordeel vil anmærkes, om og hvorvidt de have aflagt denne Vane. Men dem, som ej kunne vænne sig af dermed, er det tilladt at røge i Spisestuen, dog ej et Par Timer før Spiisningen, eller og i frie Luft, men ingen andre Stæder; og maae stedse bruges Pibehytte. Ellers holder man for, at tvende Piber om Dagen, en om Morgen og en om Aftenen, kunne være nok, og maae i øvrigt Enhver, saasnart Piben er udroget, forføje sig bort.

14.

Ingen Seminarist maae blive borte fra Læretimerne, uden Lærernes Vidende og Tilladelse.

15.

De, som i Frietimerne ville gaae ud, maae udbede sig Tilladelse dertil hos Læreren, sige hvor de gaar hen, og lade det antegne af den Seminarist, som er sat til at have Opsyn hermed; og maae ingen Seminarist gives Tilladelse til at blive ude om Natten, undtagen i Ferierne, i hvilke det kan tillades dem at besøge deres Venner.

16.

Ingen Seminarist maae tage imod Besøgende i Lærestuerne

uden Lærerens Tilladelse. Men naar nogen af deres Paarørende og Venner vil tale med dem, kunne de saa længe gaae hen i Spisestuen, dog maae dette ikke ske, saalænge Læretiden varer, ligesom og disse Besøgelser ej maae igjontages saa tidt, at de selv og andre Seminarister dermed afholdes fra deres Studeringer.

17.

Om Søndagen og de øvrige Helligdage maae Seminaristerne flittig søge Guds Huus, og naar de komme hjem, maae enhver for sig forfatte og til Læreren levere et kort Udtog af den Præken, han har hørt. I Henseende til Kirkegangen er det dem tilladt, at søge hvilken Kirke de ville. Men da Blaagaard ligger til Frue Kirke, saa holde de deres Altergang i denne Kirke. Naar Vejrliget ikke tillader dem at gaae til Staden, holde de samlede deres Andagt paa Seminariet. Med Tilladelsen til at gaae i Kirke eller andetsteds hen om Søndagen og Helligdage, forholder det sig efter § 15.

18.

Ingen Seminarist maae i sin Adfærd vise, at han troer sig at være mere end hans Med-Seminarister. Kun med Flittighed og Sædelighed maae han stræbe at udmærke sig iblandt dem.

19.

Enhver Seminarist er forbunden til at forekomme Uorden og Laster. Saasnart han mærker noget, som kunde faae skadelige Følger, melder han det til Læreren.

20.

Enhver Seminarist beflitte sig paa i sit hele Forhold at viise, at han vil gjøre sig værdig til at blive Ungdommens Lærer og Ledsager, som kan bygge Grunden til dens timelige og evige Lyksalighed.

Handler nogen Seminarist imod disse Regler, samt hvad i andre Maader er, eller herefter vorder, anordnet, eller i nogen anden Henseende er ulydig imod sine Lærere, maa han vente Irettesættelse, og, om igjontagen Irettesættelse ej frugte, Bort-

viisning fra Seminariet, som den, der er uværdig til at beklæde Skolelærerens vigtige Embede. Naar han derimod nøjagtig retter sig efter det foreskrevne Reglement, og sine Læreres øvrige Anordninger og Formaninger, da vil det være ham til Ære, anmærkes i det ham meddelende Vidnesbyrd, og i Tiden bidrage til hans Forfremmelse.

Kommissionen for det danske almindelige Skolevæsen i
Kiøbenhavn den 31. Oktober 1792.

sign.

Reventlow. Brandt. Nic. Edinger Balle.

C. Bastholm. M. H. Sevel.

JULETALE PÅ JONSTRUP 1970

I Jonas Lie's gamle digt om julen står nogle linjer, der giver noget af den stemning, der præger disse dage. Der står

»netop som jord ej mer kan råde
kommer et frelsens væld af nåde,
så kommer jul«.

Disse 105 år gamle linjer taler stadig til mennesker, der er placeret i 1970. Omgivet er vi på alle sider af følelsen af, at »jord ej mer kan råde«, omgivet er vi af følelsen af vor afmagt over for al den uret, al den vold, al den nød, der nok på en måde er menneskets vilkår, men som mennesket i positivismens formentlig lykkeligere århundrede, det nittende, prøvede at kæmpe imod lejlighedsvis med en naiv lykketro, lejlighedsvis med troen på menneskets stadige fremskridt i marchen frem imod lyset, lejlighedsvis i kamp med knyttet hånd mod uretten.

I det tyvende århundrede, vort århundrede, er troen på, at verden er evig ung, blevet udsat for svære prøvelser. To verdenskrige, atomtrussel, stedsevarende krigerisk uro på ethvert tidspunkt et eller andet sted i verden og en permanent stemning, næsten af undergang, har sat sit uudryddelige mærke på os alle.

Vore ydre vilkår er på mange måder eminent forbedrede; men bag den ydre medgang lurder hos så mange mennesker angsten og undergangsstemningen. Angsten for den voldsomme død, angsten for den snigende udslettelse ved forureningen af denne ene verden, der er vor.

Mennesket arbejder utrætteligt for at redde verden. Hver ud fra vore forudsætninger arbejder vi på at skabe en åndeligt og fysisk renere verden ved en streng og ren handlingsetik, prøver i alle vore handlinger at være mennesker af god vilje.

Men vanskelighederne tårner sig op. Man er som spærret inde på en lille ø i et vadehav, hvor stormfloden ustandselig er ved at bryde igennem så dette, så dette dige.

Men pludselig kan der i visse gyldne øjeblikke strømme styrke, ro og kraft ned i det kæmpende menneskes sind, og man ligesom forstår, at menneskets egentlige kamp ikke er noget udadrettet, men noget indadrettet. Den egentlige valplads er i vort eget sind. Og dermed får vi atter muligheden for at kæmpe, den mulighed, der delvis var taget fra os i kampen udadtil. Vi kan kæmpe for at erobre muligheden for at handle ædelt og rent imod vore medmennesker, opbygge en handlingsetik, der muliggør menneskelivet.

I den gerning, der er vor, opdrager- og lærergerningen, viser mulighederne sig i disse måske sjældne, men da desto mere lysfyldte øjeblikke, klart.

Vi er – og det gælder alle her i salen – anbragt i et forhold til medmennesker, hvor der er mulighed for at realisere et etisk handlingsmønster, dersom vi selv vil, og dersom vi som følge af denne vilje har mulighed for at magte det. Dette er det »frelsens væld af nåde«, der kan komme til os for eksempel her i forbindelse med den velsignede jul.

Viljen til etisk villen og etisk handlen kan indkredsnes sprogligt med vort fag, opdragergerningens krav om en professionel holdning til det, vi møder. En forståelse af de drivkræfter, der

ligger i mennesket, biologiske og psykologiske, hvilket vel ret beset er samme sag. Og en sjælelig tilpasning til disse drivkræfter, der ytrer sig i en grænseløs forståelse og måske også en anstrengende husken tilbage på, hvorledes det var at være lillebarn, storbarn og purung. Lejlighedsvis måske også i inspiratoriske déjà vue-glimt.

Men det er måske endda ikke nok. Måske skal der mere til. Måske kræves der kræfter, der kunne betegnes med ord som *nåde*, for at det kan lykkes.

Den professionelle opdragerholdning skal hvile på et substrat af lutret menneskelighed, som jeg ville kalde etisk renhed, eller med et ord, der må hentes fra andre åndssfærer end det psykologiske eller det filosofiske, *godhed*. Godhed eller god vilje. Jules Romains arbejder i sit mægtige romanværk med de gode viljers kvinder og mænd, og godheden som indre Dybbølskanse mod det svære, det tunge, det onde, der omgiver os, er måske det primære mål for den jættekamp, læreren må stride i sit indre . . .

Primitive impulser, aggressioner med rod i oplevelser, der er dybt presset ned i vor bevidsthed, ubeherskelige temperamentsyringer er den egentlige fjende. Nådeløse, grumme og lejlighedsvis næsten ubeherskelige i deres vildskab kan disse ting være, og kampen står inde bag dette besynderlige hylster af kød og blod, der indrammer os. Dette evige menneskeansigt, denne evige krævende krop og disse evige menneskehænder, der kan true, gribe og skade.

Kampen foregår i ethvert stadium af menneskelivet; men for os som lærere må og skal den lykkes; thi der er ingen anden vej.

I en juletale, der ikke har den officielle forpligtethed som for eksempel en dimissionstale, kan man måske tillade sig at bruge det kofteklædte og uvidenskabelige ord *jeg* ligesom de endnu mindre gangbare og endnu mere inflationshærgede begreber *mine erfaringer*. Jeg vil da vove at sige, at jeg aldrig nogen sinde i løbet af 9 års omgang med børn og 23 års omgang med unge mener at have opnået en tøddel ved andet end det gode.

De kender sikkert alle, blandt andet fra anden klasses læsebog, fabelen om vinden og solen, der ønskede at få den gamle mand til at tage kappen af, og denne fabels blanding af træsnitsagtig primitivitet og dyb visdom vil en ganske almindelig skolemand,

der har arbejdet med 1000 børn og 3000 unge, af fuldt hjerte bekræfte. Der er ikke nogen anden vej. Alt andet er idel blændværk. Når man et formodet resultat ad anden vej, skyldes det kun medmenneskelig forståelse og overbærenhed hos vore børn og unge. De kan godt forstå, kender det fra sig selv, at læreren af og til forløber sig og dummer sig, og de tilgiver, hvis de har den principielle tiltro til, at læreren er en mand af god vilje. Luthers bekendte og tilsyneladende så selvmodsigende ord: »Det er ikke gode gerninger, der gør en god mand; men en god mand gør gode gerninger« fører os lynhurtigt gennem disse den høje intellektualismes dybt enfoldige ord tilbage til udgangspunktet: kampen står i dig selv for at blive et godt menneske. Og her står vi da ribbet for hele vor pragtdragt af større eller mindre dybtgående videnskabelighed, af intellekt, af skoletænkning midt i emotionens bløde og varme moderfavn, hvor man trygt kan bruge jævne og enfoldige ord som godhed og god vilje.

Det er alt dette, der sker i menneskets få stjernestunder, få lykkelige åbenbaringssekunder. Og en sådan stjernestund er kristenhedens store fest, julen, hvor der til den jord, som ej mer kan råde, kommer et frelsens væld af nåde.

Glædelig jul til Dem alle.

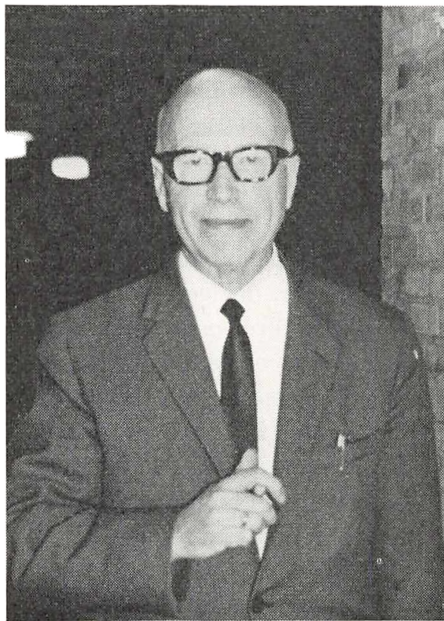
Per Mogens Hansen.

RESTOPLAG AF »JONSTRUPBOGEN«

Da der sikkert er mange medlemmer af »Jonstrupsamfundet«, der gerne vil have kompletteret deres samling af »Jonstrupbogen«, gøres der opmærksom på, at en del årgange ikke er helt udsolgt. Interesserede skal blot opgive til kassereren, hvilke årgange de ønsker tilsendt, så vil han gerne opfylde deres ønske – så længe restoplag haves! Hvert eksemplar koster 4 – fire – kroner, hvad der vist nok må siges at være rørende billigt, selv i en udsalgstid!

Kassererens adresse er:
Kommunelærer Asger Bang,
Stadagervej 44, 2730 Herlev.

DEN NYE LÆRERUDDANNELSESLOV

Læreruddannelsesloven af 8. juni 1966 trådte som bekendt i kraft med begyndelsen af uddannelsesåret 1969–70. Endnu er det for tidligt at udtale sig om dens virkninger på godt og ondt, selv om man vel rundt om på landets 29 seminarier begynder at gøre sine erfaringer. For imidlertid at orientere de mange medlemmer af Jonstrupsamfundet, som kun kender loven fra avis-omtale, om lovens indhold med hensyn til de enkelte fag, bringes en omtale af to af de fag, hvor loven i særlig grad betyder en nydannelse: sang/musik og dansk. Den væsentligste ændring i forhold til tidligere læreruddannelser er nok sket inden for de pædagogiske fag, hvorfor en omtale af dem bragtes allerede i sidste nummer af årsskriftet. Men også inden for en række andre fag er der sket store ændringer, som vil blive omtalt, når tilstrækkelige erfaringer foreligger.

Sang/musik under 1966-loven

I lov nr. 235 af 8. juni 1966 finder man under § 6 retningslinjer vedrørende fagets struktur. Stk. 1,3 omtaler grunduddannelse, i stk. 1,5 indgår faget i gruppen af linjefag, i stk. 2 omtales foruden tredje linjefag og frilæsning tillige undervisning i instrumentalspil.

I undervisningsministeriets bekendtgørelse af 19. juni 1969 fastsættes en række bestemmelser vedrørende ovenstående lov.

Dertil kommer det faglige udvalgs undervisningsvejledning, der er et oplæg til den enkelte lærer og hans studerende. Undervisningsvejledningen er kun bindende i det omfang, den er en fortolkning af bekendtgørelsens (bindende) bestemmelser.

Grunduddannelsen

De ydre rammer for grunduddannelsen i sang/musik læser man om i bekendtgørelsens § 2, stk. 1, der omhandler seminariets fag. Heraf fremgår det, at der vælges 3 af følgende grunduddannelsesfag: Formning, sang/musik, legemsøvelser, håndarbejde. Af § 5 fremgår det, at der ikke aflægges eksamen i sang/musik som grunduddannelsesfag. Følgelig giver faget ikke undervisningskompetence. Derfor finder man i § 13 bestemmelse om, at de studerende skal have været til stede i mindst 80 % af undervisningstimerne. I uddannelsens forløb er det samlede timetal 98 timer fordelt som 7 semestertimer. Hos os er disse placeret over 3 semestre. (2-2-3).

Bekendtgørelsens § 48 definerer grunduddannelsens formål og indhold.

Formål: Grunduddannelsen i sang/musik skal give den elementære faglige baggrund for at kunne anvende sang og musik i skolens forskellige fag og i skolens hverdag, så sang og musik opleves som et naturligt led i det pædagogiske arbejde og i undervisningen.

Indhold: Gennemgang og indøvelse af hensigtsmæssigt sangstof i form af enstemmig fællessang, kanons og lettere flerstemmige udsættelser. Herunder tilgodeses den koriske stemmedannelse. Sammenspil i forskellige besætninger og med anvendelse af de i børneskolen gængse rytme- og melodiinstrumenter. Anvendelse af lyd, rytme og bevægelse som aktiviserende og illu-

strenderende hjælpemiddel. Til hjælp ved tilegnelsen af nyt musikalsk stof indgår oplæring i at betjene et støtteinstrument. Hos os kan dette være klaver, blokfløjte eller guitar. Denne undervisning kombineres med en gennemgang af musikkens grundbegreber. I bekendtgørelsens § 12, stk. 2, angives holdstørrelsen for undervisning i støtteinstrument til 5 studerende pr. hold. Hørelæreren kan tilgodeses under ovennævnte aktiviteter, men også under musikorientering, hvor musikhistoriens hovedstrømninger belyses med eksempler.

Sang/musik som linjefag. (Bekendtgørelsens § 49)

Formålet er, at de studerende erhverver sig alsidige vokale og instrumentale færdigheder, teoretisk indsigt i og forståelse af musikopdragelsens pædagogiske, mentale og sociale betydning, at de udvikler deres skabende evner og deres evne til iagttagelse og oplevelse, og at de får indsigt i fagets pædagogiske muligheder.

Indholdet er:

1. Sang med individuel stemmedannelse. Hver studerende gennemarbejder 75 sange og salmer efter eget valg.
2. Hørelære.
3. Harmonisering og satsarbejde.
4. Musikkundskab og musikpædagogik.
5. Skabende musikalske aktiviteter.
6. Ledelse af kor og sammenspil.
7. Fælles musiceren med orientering i skolemusikrepertoire.
8. Spil på instrument efter den enkelte studerendes valg inden for de ved seminariet foreliggende muligheder. Instrumentet kan være klaver, guitar, blokfløjte eller et almindeligt orkesterinstrument. Studerende, der har valgt guitar, blokfløjte eller et orkesterinstrument, skal tillige spille klaver, medmindre de deltager i orgelspil efter § 31.

Eksamen består af 2 mundtlige prøver inden for henholdsvis 1., 2., 3. og 4., 5., 8. Der gives én eksamenskarakter. Karakteren bygger på en samlet vurdering af prøverne.

På holdene i sang/musik som linjefag gives der individuel undervisning i stemmedannelse og spil på instrument. (Bekendtgørelsen § 12, stk. 2). Dette fortolkes i undervisningsvejledningen således: I individuel stemmedannelse og instrumentalspil foregår undervisningen normalt som enkeltmandsundervisning med f. eks. 1 time ugentlig eller to gange $\frac{1}{2}$ time ugentlig pr. studerende i instrumentalspil og $\frac{1}{2}$ time ugentlig i stemmedannelse.

Frivillig undervisning. (Bekendtgørelsens § 31)

Seminariet tilbyder de studerende undervisning i instrumentalspil, herunder orgelspil. Instrumentalspil bortset fra orgelspil har én time ugentlig pr. hold. Undervisning i orgelspil tilrettelægges sådan, at studerende, der ønsker det, kan aflægge prøve efter regler, der vil blive fastsat særskilt. Etablering af undervisning i instrumentalspil forudsætter, at der kan oprettes et hold af mindst 2 studerende. Er der etableret undervisning i instrumentalspil, kan der oprettes et hold for hver påbegyndte 4 deltagere. I bekendtgørelsens § 33 tilbyder seminariet de studerende korsang og sammenspil. Seminariet kan hertil anvende indtil 200 timer om året.

Frede Enkegård.

NY LÆRERREPRÆSENTANT

Da seminarieudjunkt Radoor Paulsen – på grund af overvældende meget arbejde som følge af den nye læreruddannelseslov – ikke mener at kunne afse tid til at fortsætte som lærernes repræsentant i Jonstrupsamfundets styrelse, har seminarielektor Frede Enkegård venligst indvilliget i at overtage hvervet fra 1970. Hr. Enkegård behøver ingen præsentation i Jonstrupsamfundet; han vil være velkendt – og afholdt – af de mange lærerstuderende, han i mange år har undervist i sang og musik på Jonstrup, og også samfundets øvrige medlemmer kender ham fra hans aldrig svigtende deltagelse i og bidrag til stævnerne på Jonstrup. Styrelsen ønsker ham et forsinket velkommen til forhåbentlig mange års frugtbart samarbejde.

OM AT UNDERVISE PÅ SEMINARIET I DAG

De tanker, der lå bag den nye læreruddannelseslov, havde som formål, at de fremtidige lærere skulle være både fagligt dygtigere og bedre til at undervise. Dette ville man opnå ved at skærpe adgangskravene, koncentrere undervisningen om færre områder og gøre holdstørrelsen mindre. Endvidere skulle lærerne på seminariet tage sig af det, de var uddannet til, nemlig det faglige, medens det pædagogiske skulle varetages af øvelses-skolernes lærere.

Udmærkede tanker, som man nu bare skal have ført ud i livet, og det kan synes tidligt efter 1½ års arbejde at forsøge at gøre status, men lad os gøre det alligevel: hvad er forskellen på seminarieundervisningen i dag og hvad den var for et par år siden?

Ja, i nogle af undervisningsvejledningerne kan man se, hvad

man skal undervise i, for nogle stofområders vedkommende endda, hvordan man skal gøre det. Der er formålsparagraffer og diskussioner om didaktiske og metodiske spørgsmål, i andre officielle papirer er der eksamensreglementer og optagelsesprocedurer, og der er anvisning på, hvilke råd og udvalg de studerende skal være medlemmer af, og hvad de og lærerne kan få lov til at råde rektor til at bestemme. Og der er masser af steder, hvor man kan få lov til at vælge selv. Det meste er nyt og uprøvet, de fleste er nye og uprøvede, og vi må jo se at få tingene til at glide, men der er stor usikkerhed.

Der var ordet: usikkerhed.

Det er det, vi skal bruge for at beskrive læreruddannelsen i dag. Og af mange grunde, hvoraf den vigtigste er, at vi ikke rigtig ved, hvad lærerne skal bruge deres viden til. De skal jo undervise børn, der skal leve i fremtiden; undervise i helt op til et halvt hundrede år. Et halvt sekel. Man kan blive næsten højtidelig stemt, når man ser sådan et ord for sig: Et sekel. Nåh ja, så et halvt da, og når man så ved alt det, som man såmænd ved alt for godt.

Vi tager udgangspunktet i en pjece fra FN's økonomiske og sociale råds informationscenter: *The Challenge of a Decade. Global Development or Global Breakdown*. I denne pjece skriver U Thant, at »en fortsættelse af det nuværende adfærdsmønster endnu et 10-år vil skabe en situation, hvor vor overlevelse er tvivlsom«. Jeg ved ikke rigtig, om jeg måske skulle skrive det en gang til, men prøv i hvert fald at læse det en gang til: ». . . vor overlevelse er tvivlsom«.

Nåh ja, dommedagsprofeter har vi altid haft, og det er da aldrig gået galt endnu.

Næh, men vi har heller aldrig i menneskehedens historie haft så gode muligheder for at gøre det af med os selv, som vi har det nu, og U Thant er jo heller ikke en ganske almindelig dommedagsprofet. Og han er heller ikke den eneste, hvilket kan bringe os tilbage til udgangspunktet for disse overvejelser. Er der forskel på undervisningen før og nu. Spørgsmålet burde måske snarere lyde: Er det overhovedet muligt at undervise på samme måde i dag, som man gjorde det før?

Jeg tror det ikke.

I mit fag, dansk, er der sket forandringer sådan helt af sig selv. Det er vel begyndt med, at man har læst en udenlandsk bog, som kom den danske bog ved, man netop var i gang med. Det er blevet til flere efterhånden, og i dag ville det forekomme provinsielt i ordets grimme betydning, i faget dansk kun at læse dansk. Ligesom man ikke i Nordjylland nøjes med at læse Thøger Larsen, Ålbæk Jensen og Hans Kirk.

På samme måde er det vel gået med sagprosaen overfor skønlitteraturen, essayet kan have været mellemlæddet, og i dag har vi eksamen i sagprosa, hvilket medfører, at vi i timerne udmærket kan komme langt væk fra det, der egentlig har foresvævet f. eks. Vilh. Andersen, da han i 1906 skrev sin bog *Forskning og Undervisning*, der i øvrigt lige er blevet genoptrykt. Han siger deri, at dansktimerne ikke må blive til diskussionstimer; begrundelsen er, at det, der skal læres, *skal* læres, og det er lærerens opgave at sørge for det, thi det ved han fra sine lærere.

Det gælder ikke i dag. Vi kan udmærket undlade de æstetiske problemer og i stedet diskutere U Thant, vi kan læse Marcuse, Bjørn Poulsen, Kenneth Galbraith og Georg Picht. Det sidste navn sagde mig intet for bare en måneds tid siden, men jeg fik en bog af ham anbefalet af en studerende, fordi den kommenterede et stof, vi netop var i gang med.

I MOD TIL UTOPI siger Picht, at videnskaben må se at komme til fornuft. Han er selv religionshistoriker og har set sit eget fag i lyset af den fremtid, som ifølge mange andre end U Thant er diskutabelt kortfristet. Kan man, spørger Picht, tillade sig at sidde i sit eget snævre fagområde uden at bekymre sig om helheden og uden at gøre sig tanker om, hvilke konsekvenser det man laver har for denne helhed? Er ikke fysikere, biologer, medicinere, teknologer ansvarlige for henholdsvis brintbomben, forureningen, befolkningsekspllosionen og energiproblemet lige så vel som politikerne? Og er vi ikke alle sammen ansvarlige, hver for sig, for at der bliver en fremtid for vores børn? Videnskaben, siger han, har undladt det væsentlige – på ren fornuft-basis som al videnskab i øvrigt – at oparbejde den videnskab, der tager problemet med konsekvenserne og prioriteringen af enkeltvidenskaberne op. Det er, som om man har skudt det fra sig med henvisning til, at politikerne tog sig af det, at det måtte

være deres opgave. Det gjorde de naturligvis også, men på basis af ikke-videnskabelige, ofte irrationelle tankebaner.

Vi ved i dag med sikkerhed, at vandforsyning, levnedsmiddelforsyning og energiforsyning vil bryde sammen, når vi i løbet af de næste 20 (tyve) år vil være 7 milliarder mennesker her på jorden. Katastrofen er uafvendelig, men det står til os selv at begrænse den i nogen grad. Familieplanlægning, opfindelser i levnedsmiddelindustrien og udvikling af atomkraften kan råde bod på nogen af ulykkerne, men kun hvis vi i dag besinder os på at få problemerne klargjort og beslutningerne taget.

Det haster.

Det, der angår os som lærere, er, om vi er i stand til at sprænge vore snævre faggrænser og få disse helhedsproblemer indarbejdet i vores undervisning. Gøre opmærksom på, at de eksisterer, kan vi i hvert fald, men er det nok bare at gøre det, når vi kommer i tanker om det, eller kommer det tilstrækkelig frem i en time, som umiddelbart efterfølges af en time i en Blicher-novelle, eller hvad det nu er, som nivellerer indtrykkene. Vi fyldes jo i dag med indtryk i en grad, som vi aldrig nogen sinde har været ude for før. Det er muligt, at vi kommer til at lære af reklameindustriens viden om gentagelser, når der er noget, vi virkelig vil have til at sætte sig fast, og på det punkt er vores normale ringetider nok til stor skade. Endvidere er en ganske almindelig TV-aften spækket med indtryk i en sådan grad og af en sådan styrke, at vi ikke kan være med i vores almindelige klasseundervisning.

Undervisningens organisation, didaktiske problemer, den fundamentalt ændrede verdenssituation, stofvalg og manglende tid til at blive dygtig på de felter, der nu forekommer vigtige: der er altså nok af faktorer, der er med til at gøre ordet usikkerhed til et nøgleord i dagens undervisningssituation, både af grundlæggende og af mere dagligdags natur. Lad mig lige gøre op.

Har bekendtgørelsen, vi underviser efter, ret til at kræve det af os, den gør? Eller sagt på en anden måde: Skal vi i timerne overveje, om lovgiverne med Pichts ord »har været kommet til fornuft«?

Skal vi i stofvalget lade os lede af vores traditionelle indstilling til værdierne, eller skal vi medvirke til, at værdierne – helt

ned til de mest sakrosankte – efterprøves, også ud fra en anden samfundsopfattelse end den, der er gældende i vores verden i dag? For det er jo ikke nødvendigt. Hakon Jarl er da stadig stor kunst.

Skal vi forsøge at styre undervisningen ud fra opfattelsen af, at vi er de mest voksne, og som følge deraf de klogeste, eller skal vi være åbne lige til det holdningsløse eller i hvert fald uafklarede?

Skal der hovedsagelig være katederundervisning eller gruppeundervisning? Den nye rektor for Roskilde Universitet, Erling Olsen, mener i en artikel fra dette efterår, at grupperummet bliver det altdominerende lokale i fremtiden, og at læreren kun tilkaldes, når man efter at være blevet sat i gang, har brug for ham. Kan vi overhovedet forestille os en børneskole efter dette princip; hvor meget af det, der sker, unddrager sig vores rod-fæstede kontrolmuligheder?

Er seminariets timer direkte henvendt på undervisningen i folkeskolen, eller må transformationsprocessen foretages af de studerende selv på et senere tidspunkt, når vi har sluppet tøjlerne eller hvad det nu er, vi har sluppet?

Men enten disse spørgsmål nu kan besvares eller ej – og det kan kun den enkelte lærer afgøre, så er der en frugtbarhed gemt i denne usikkerhed, som ikke må undervurderes, og som gør, at det i hvert fald ikke er kedeligt at være seminarielærer.

Må det gælde de næste 100 år også.

Verner Kesselhahn.

LÆRERPERSONALET PÅ JONSTRUP 1891 OG 1971

Dette nummer af Jonstrupbogen bringer – som sine forgængere – sammenligninger mellem »dengang« og nu. I Jonstrupbogen 1970 omtalte de lærerstuderendes repræsentant, Poul Erik Korneliussen, at lærerkollegiet omfattede 64 fastansatte og time-lærere. Til sammenligning kan nævnes, at lærerkollegiet i 100-året for seminariets oprettelse, 1891, bestod af 6, nemlig følgende:

1. Forstander, provst Odin Wolff Tidemand, der underviste i religion og bibelforklaring i alle klasser, religionsundervisningens metodik, samt ledede de kateketiske øvelser.
2. Lærer Niels Carl Vilhelm Mortensen, der tillige var inspektør, og som underviste i skrivning, tegning, sang, violin- og klaverspil, samt ledede de praktiske øvelser i skrivning og sang. Desuden havde han tilsyn med eleverne.
3. Lærer Hans Mortensen, der underviste i dansk stil, geografi, naturhistorie, naturlære, pædagogik, samt ledede de praktiske øvelser i geografi, naturhistorie, naturlære, retskrivning og anskuelsesundervisning.
4. Lærer Jørgen Beyerholm, der underviste i matematik, regning og tysk, samt ledede de praktiske øvelser i regning, bibelhistorie og dansk.
5. Lærer, cand. theol. Eggert Christoffer Tryde Lunddahl, der underviste i kirkehistorie, bibelhistorie, dansk med dansk stil og litteraturhistorie, samt ledede de praktiske øvelser i dansk og historie.
6. Gymnastiklærer, sergent i ingeniørkorpset Victor Hjalmar Kristen Frederiksen, der foruden at undervise alle klasser i gymnastik og lede de praktiske øvelser i faget tillige forestod elevernes skydeøvelser!

Til sammenligning bringes en fortegnelse over lærerpersonalet på Jonstrup i undervisningsåret 1970–71.

JONSTRUP STATSSEMINARIUM

Asta A. Andersen, musik	Kurt Maack, musik
Jon Andersen, kristendoms- kundskab	Guðrun Marcher, gymnastik/ håndgerning
Kurt Andersen, dansk	Hans Marcher, fysik/matematik
Mogens Andersen, metodik	Jørgen Marcher, undervisnings- lære
Finn Berlev, fysik	Vagn Mathiasen, regning/sløjde
Gert von Bülow, musik	Inga Mortensen, gymnastik
Guðrun Christensen, husgerning	Ruth Munk, biologi
Frede Enkegård, sang/musik	Erik Navrbjerg, dansk
Else Hammerich, pædagogik	Knud Nedergaard, kristendoms- kundskab
Per Mogens Hansen, dansk	Leif Nielsen, gymnastik
Lars Henriksen Engels, kemi	Ib Radoor Paulsen, formning/ sløjde
Børge Hjermov, engelsk/tysk	Karen Pedersen, talelærer
Birger Folmer Jensen, musik	Agnete Riff, gymnastik
Vagn Jensen, geografi	J. Boisen Schmidt, historie
Johannes Jeppesen, pædagogik	Margrethe Skafdrup, tysk
Andr. Jespersen, psykologi	Grete Skafte, psykologi
Henning Jørgensen, gymnastik	Arne Sloth, dansk/gymnastik
Knud Karlsen, engelsk/latin	Anni Støvring-Jensen, formning/skrivning
Verner Kesselhahn, dansk/ gymnastik	Viggo Synnestvedt, musik
Ole Kinch, sang/musik	J. Wrang Thomsen, fransk
Karlo Kjær, kristendoms- kundskab	Benna Toft, gymnastik
Poul Koch, historie	Asta Trier-Hansen, gymnastik/ håndgerning
Knud Lange, kristendoms- kundskab	Ole Varming, psykologi
E. O. Larsen, familiekundskab	Sigurd Øhrstrøm, psykologi
Lisa Larsen, biologi	
Karen Lund, matematik	

ÅRETS GANG PÅ JONSTRUP

Dagbogen svinder ind fra år til år. Der er ikke længere den samme interesse for Jonstrup som førhen. Misforstået traditionsromantik, vil mange sige og tilføje, at Jonstrup først og fremmest er stedet, hvor lærere uddannes. Det ligger nu ikke til mig at fortabe mig i romantiske betragtninger over en svunden tid, men snarere at konstatere, at et værdifuldt supplement til uddannelsen for alvor er på vej ud. Det er et særsyn at møde studerende på seminariet efter skemaets ophør. Det forekommer mig at være afgørende for et udviklende studieforløb, at miljøet omkring uddannelsen er inspirerende og alternerende til de afstukne rammer. Dette betyder ikke, at læreruddannelsen skal gøres til et heldagsjob, at de studerende skal leve med i alt, hvad der foregår på seminariet. Læreruddannelsen er uden tvivl lan-

det over blevet mere ensartet, end den var før; den er blevet programmeret og dermed mere effektiv, men den er samtidig blevet den enkeltes uddannelse. Der stilles meget større krav nu end tidligere, prøver skal tages, eksaminer består, opgaver skrives.

De studerendes Råd på Jonstrup er nedlagt, og der vil ganske sikkert gå meget lang tid, før noget afløsende vil dukke op. Det nytter ikke at foregøgle nogen, at denne rådsnedlæggelse skulle kunne forklares ud fra andre motiver end slet og ret manglende interesse. Det viste sig, at de studerende ikke ønsker sig et reelt demokrati, men ønsker, at en ekspertgruppe drager konklusioner og træffer beslutningerne, helt i overensstemmelse med det repræsentative demokratis principper. Men hvad sker, når repræsentanterne løber tør for ideer og tanker om det fortsatte samarbejde, hvor skal de hente inspirationen? Det står skidt til.

Et vældigt positivt indslag i det forløbne år har været et begyndende og eksperimenterende arbejde med lærerstuderende i udlandet. I foråret aflagde et hold svenske lærerstuderende et besøg på Jonstrup, hvor de fulgte undervisningen og deltog i diskussioner med lærere og studerende her. I marts foretog en af 2. normalklasserne sammen med rektor Per Mogens Hansen en rejse til Finland. Det største af årets arrangementer løb af stabelen i maj, hvor Jonstrup modtog et hold amerikanske lærerstuderende på et to måneders udvekslingsprogram. Programmet for de amerikanske lærerstuderende var lagt til rette i samarbejde mellem cand. psych. Ole Varming og den danske gruppe af lærerstuderende, der skulle til Amerika i september. Om projektet kan i al almindelighed siges, at det var en stor succes, der, hvis alt klapper, gentages i dette år. Et linjehold i engelsk var i maj-juni på en vellykket studietur til London og Wales. Endelig foretog et hold studerende en studierejse til Rumænien i slutningen af oktober.

De forholdsvis få arrangementer, der har været afholdt i årets løb, har ikke været tilløbsstykker – trods de arrangerendes vældige forarbejder. Ikke engang de traditionelle fester samler længere fulde sale. En undtagelse skal gøres her. Årets revy, arrangeret af 2a + 2b, samlede det største antal studerende i årets løb, og de medvirkende modtog efter stykket en meget langvarig

og meget velfortjent klapsalve for et professionelt stykke arbejde. Stor succes.

I september arrangerede kulturudvalget et omfattende weekendprogram, men tilslutningen var ringe, og foretagendet gav et vældigt underskud.

Musikforeningen afholdt i år to koncerter. I marts spillede Sjællands symfoniorkester værker af Davies, Mozart og Bizet, og i slutningen af måneden sang Unge Akademikeres Kor under ledelse af Niels Møller på seminariet.

Poul Erik Korneliussen.

NYE LÆRERE PÅ JONSTRUP

Vagn Mathiasen, f. 10. september 1931. Lærereksamen 1953 fra KFUM's seminarium med matematik som speciale. Ansat den 1. august 1953 ved Lyngby-Tårnbæk kommune og har siden 1. august 1954 været tilknyttet Lundtofte skole. Fra 1. august 1963 timelærer ved Jonstrup Statsseminarium med fagene regning og sløjd. Desuden fungerer han som praktikleder. Han har 3-måneders kursus i matematik på

DLH i 1961. Årskursus matematik I på DLH i 1967-68. Årskursus matematik II på DLH i 1968-69. Deltog i kursus på DLH for regnelærere på seminarierne i oktober 1968, marts 1969 og januar 1970. Sløjdlærereksamen 1953 fra Dansk Sløjdlærerskole. Metalsløjdkursus I og II 1964 samt værkstedskursus 1963. Desuden har han deltaget i årskursus på DLH i dansk litteratur og kursus på DLH i maskinskrivningsmetodik. Han var lærer-rådsformand i Lyngby-Tårnbæk kommune fra 1956 til 1960 og

fra maj 1968 fælleslærerrådsformand. Han har i årene 1964 til 1968 deltaget i organisationsarbejde inden for DLF, fra 1967 været skemalægger på Jonstrup Statsseminarium og har bistået med administrativt arbejde. Seminarieadjunkt i regning og sløjd 1970.

Anni Støvring-Jensen (f. Rosenberg), født 1923 i København. Lærereksamen fra Zahles seminarium 1951. Kommunalærerinde i København 1951–53. Lærerinde i Sandved i Sydsjælland 1953–55. Kommunalærer i Gladsaxe 1955–67 (praktiklærer fra 1964, overlærer fra 1965). Diverse kurser (Statens og DLH's) i formning og håndarbejde. Timelærer ved Blaagaard seminarium 1964–67 og 1968–70. Timelærer ved Hellerup seminarium 1967–68. Timelærer ved Jonstrup seminarium 1968–70. Seminarieadjunkt i skrivning, formning og håndarbejde 1970.

ARBEJDETS HVERDAG –
ARBEJDETS FEST
UNDER LÆREAAR OG LÆRERAAR

Melodi: Paa Søen, naar den skummer . . .

Vi skilles i en solmild Vaar
og ses igen – mod Høsten;
men Mindet gennem lange Aar
var lige varmt i Røsten.
Det talte tyst om Tid, der gik,
mens vi paa »Borgen« sade,
om Venner, som vi dengang fik
i Dage *jonstrupglade*.

Hvor var vort Sind dog foraarstlyst
som SØNDERSØENS Birke!
Vi længtes efter Dont og Dyst,
en Daad i Skolens Virke.
At komme ud og selv ta' fat –
derpaa var alle griske.
Vi mente vel, det gik saa glat;
for vi var *jonstrupfriske*.

Vi saa i Syn vor Fremtidsfærd –
som højt fra HEJREBAKKEN.
Vor Gerning var hver Møje værd,
bar i sig selv jo Takken. – – –
Men Skuffelsernes Pigtraadshegn
vi tit nok maatte mærke
og Sorgens stille Natteregn!
Stod vi da *jonstrupstærke*?

En fandt sin Manddoms Arbejdsplads
i Landsbyskolen liden;
en anden i et stolt Palads
af dem, der præger Tiden.
Men dog er vi i fælles Lag
med Løsen: gro og granske,
at virke stort for Danmarks Sag,
at være *jonstrupdanske*.

Trods Bygevejr og »Bidevind«
vor Lod gi'r Lys og Lykke:
At saa en Sæd i Barnesind
har intet Sidestykke.
Saa byg da med paa Danmarks Hus
med Fædres Tro og Tunge,
med Ildhu under Sangens Brus!
Bevar det *jonstrupunge*.

Vilhelm Hellested.

DIMITTENDER 1970

4-års linjen

Janne Hansen, f. Christensen
Vibeke Saabye Bøgevig,
f. Christensen
Vibeke Fanny Colberg
Klaus Bang Cruse
Uffe Dannerfjord
Tom Bjørn Eriksen
Carl Aage Gerhardt
Birte Hansen, f. Jensen
Lise Nora Henningsen,
f. Glarding
Kirsten Agnete Hermansen
Lisbet Hermansen, f. Adler
Ole Keis Jakobsen
Hanne Saltoft Jensen
Hans Christian Hede Jensen
Kirsten Else Jensen

Connie Lajla Jørgensen
Anette Knudsen
Margrethe Elisabeth Iversen,
f. Kristensen
Mette Marstrand, f. Rørbeck
Birgitte Palm Philipsen Prahm,
f. Nielsen
Kirsten Elisabeth Holm Viberg-
Holde, f. Pedersen
Alice Jensen, f. Pedersen
Margot Pedersen-Hadsund
Birthe Møller Rasmussen,
f. Laursen
Bodil Mosgaard Refnov
Søren Sørensen
Lene Kristine Ostergaard
Karen Birgitte Jensen

3-års linjen

Merete Dagmar Klitgaard
Andersen
Inge Basballe
Niels Christensen
Kirsten Dahl
Susanne Grange
Liselotte Henningsen

Birte Jensen, f. Ingvarsen
Ingelise Holm, f. Jensen
Jens Christoffer Vigantson Jensen
Thea Astrid Otte Larsen, f. Jensen
Marianne Lis Krarup Stoel,
f. Jervin
Jørgen Jesper Ingemann Larsen

Just Chresten Linvald	Grete Marie Zillo Jappe
Karl Mortensen	Kirsten Haastrup, f. Koch
Bodil Marie Olsen	Ingrid Vilslev-Petersen, f. Kofoed-Larsen
Torben Bane Olsen	Erik Nielsen
Anne-Dorthe Kryger Paludan- Müller, f. Larsen	Helle Nielsen
Lykke Margrethe Peetz-Schou	Ib Gullberg Nielsen
Kirsten Ørneborg, f. Schousboe	Birte Bek Petersen, f. Pedersen
Elisabeth Ross Strehlow, f. Sørensen	Arne Sten Pedersen
Kirsten Sund	Judith Vera Skelkjær, f. Pindborg
Bjarke Skovgaard Sørensen	Laila Vigy Plett, f. Andersen
Dorrit Thomsen	Jette Seier Poulsen, f. Christiansen
Guðrun Thygesen, f. Hansen	Karen Margrethe Gotfred- Rasmussen
Birgitte Kjøng Vestergaard	Kirsten Rohweder
Leif Bent Pedersen	Kirsten Ruskov
Kirsten Paula Andersen	Marianne Lund, f. Røder
Troels Nordahl Brinck	Lars Skibsted
Carl Guldborg Christensen	Inge Marie Skytte
Gerda Tornhøj Christensen	Birgit Fischer
Svenn Folkmann	Dorte Thirslund
Lisbeth Frederiksen	Susanne Uhre
Winnie Hoffensetz	Mariann Prieme Østergaard
	Sine Wrang Thomsen

REGNSKAB 1. JANUAR — 31. DECEMBER 1970

	Indtægt kr. ø.	Udgift kr. ø.
Kassebeholdning pr. 1. januar 1970	2 304 01	
Kontingenter	5 555 00	
Girorenter	19 68	
Fremstilling af årbogens 47. bind		4 259 75
Administration og redaktion		400 00
Tryksager og kuverter		187 09
Porto		400 00
Kassebeholdning pr. 31. december 1970		2 631 85
	7 878 69	7 878 69

Stadagervej 44, Herlev.

Asger Bang.

Regnskabet revideret og bilagene kontrolleret. Kassebeholdningen forevist.

Eigil Rasmussen.   Helge Jensen.